

LIBRIS

We know
books

THEODOSIA

— si —
OCHII sui HORUS

R.L. La Fevers

ilustrații de Yoko Tanaka

traducere din limba engleză Irina Dubský

Ars Libri

CAPITOLUL UNU

MARELE AWI BUBU

23 MARTIE 1907

DETEST SĂ FIU URMĂRITĂ. Mai ales să fiu urmărită de o adunătură de adulți bezmetici care se joacă de-a ocultismul. Din nefericire, membrii Ordinului Soarelui Negru se desfășurau în forță azi. Pe primul îl observasem pe High Street, și, înainte să apuc să ajung la Teatrul Alcazar, mai aveam încă doi pe urmele mele.

Am aruncat o privire spre puținii oameni adunați la intrarea teatrului, o clădire destul de părăginită. Am simțit că-mi cade inima în călcâie când mi-am dat seama că Will Lipiciosul nu sosise încă. Neștiind ce anume să fac, m-am așezat la coadă la casa de bilete, apoi m-am uitat să văd dacă mai eram urmărită. Unul dintre urmă-

ritori se sprijinea de zidul unei clădiri de peste drum, iar altul se rezema de un lampadar, prefăcându-se că citește ziarul.

– Dacă n-ai de gând să cumperi un bilet, am auzit deodată o voce grosolană, dă-te la o parte! Mi-am smuls privirea din direcția următorilor mei și am întors-o spre femeia din ghereta de bilete care se holba furioasă la mine. În timp ce eu fusesem atentă în altă parte, coada avansase și-mi venise rândul.

– Scuze, am murmurat eu, punând moneda pe tejghea.

Ea o înșfăcă și împinse un bilet verde de hârtie spre mine.

– Următorul!

În timp ce mă îndepărtam de ghereta unde se vindeau bilete, tot nu reușeam să dau cu ochii de Will. Urmărindu-i cu coada ochiului pe cei din gașca Soarelui Negru, să văd dacă fac vreo mișcare neașteptată, m-am îndreptat spre afișul lipit pe peretele sfărâmicios de cărămidă.

**VI-L PREZENTĂM PE
MARELE AWI BUBU!
EXECUTÂND
NUMERE DE MAGIE EGIPTEANĂ AUTENTICĂ!**

Poza în culori țiptoare înfățișa un bărbat în costum tradițional egiptean care făcea o mumie să se scoale în picioare.

Eram relativ sigură că indiferent de ce făcea Marele Awi Bubu, nu era vorba de magie egipteană. Cel mai

probabil, era un șarlatan care profita de interesul aprins manifestat de londonezi față de tot ce avea vreo legătură cu Egiptul.

Nu că eu aș fi avut vreo legătură cu toate aceste lucruri, sau, cel puțin, nu în mod intenționat. Nu eram vinovată de mumiile acelea care se plimbaseră în voie prin Londra. De unde era să știu eu că exista un sceptru care avea puterea să pună morții în mișcare? Și, mai ales, cum puteam eu să știu că acesta se afla în subsolul Muzeului Legendelor și Antichităților? Așa ceva i s-ar fi putut întâmpla oricui altcuiva.

Will Lipiciosul jucase un rol major în rezolvarea acestei situații și avusese ocazia să afle foarte multe despre relația specială dintre mine și artefactele din muzeul tatălui meu. Poate chiar prea multe asemenea lucruri, dacă mă întrebați. Dar n-aveam cum evita acest lucru.

A, dar nu știa că eu eram singura care percepea blestemele și magia neagră care învăluiau artefactele. Și nici nu era la curent cu măsura cunoștințelor mele despre practicile și ritualurile magice egiptene pe care le folosisem pentru îndepărtarea acestor blesteme. Dar fusese martor la câteva dintre ele. Și, de asemenea, văzuse și de ce sunt în stare indivizii lipsiți de scrupule pentru a pune mâna pe forțele magice. Așadar, Will își petrecea cea mai mare parte a timpului scotocind prin Londra în încercarea de a identifica orice ar fi avut legătură cu magia egipteană, fiind hotărât să dovedească faptul că era pregătit, dornic și capabil să se ia la trântă cu forțele întunecate din jurul nostru.

Acesta este motivul pentru care mă aflam acum la

intrarea Teatrului Alcazar, strângând biletul în mână, deși toți ceilalți spectatori intraseră în sală. Membrii Ordinului Soarelui Negru care pândeau de peste drum (se autointitulau „scorpioni”, în onoarea unui vechi mit egiptean) păreau că-și dăduseră și ei seama că mulțimea se subțiasse. Când nu se mai afla nimeni prin preajmă, unul dintre scorpioni, cred că era Gerton, se hotărî să acționeze. Îndepărtându-se de clădire, porni să traverseze.

Cu Will sau fără Will, trebuia să intru. În timp ce mă apropiam de ușă, am auzit un fârnâit zgomotos și umed care venea de după ghereta de bilete. Am devenit brusc atentă. Nu cunoșteam decât o singură persoană în stare să se folosească de fornăiala unui nas care curge într-un semnal de atenționare: Smiorcăilă.

Am grăbit pasul, îndreptându-mă spre colțul clădirii, cât pe ce să mă ciocnesc de unul dintre frații mai mici ai lui Will. Era îmbrăcat într-o jachetă în carouri, așa de lungă, încât aproape mătura pământul cu poala. Își răsucise mânecile de mai multe ori și se zgâia la mine de sub o pălărie enormă, pe care reușea s-o fixeze cu urechile lui neobișnuit de mari.

– Ai întârziat, spuse el.

– Nu, n-am întârziat. Aștept aici de nu știu când. Unde-i Will?

– E deja înăuntru. Al șaselea rând de la scenă, zona din mijloc, are un loc pe culoar. A zis să te miști degrabă. Spectacolul stă să înceapă.

– Tu nu vii?

– Te aștept înăuntru, răspunse el și dispăru în josul străzii.

Am mai aruncat o ultimă privire în direcția lui Gerton, apoi m-am apropiat de intrarea teatrului, i-am arătat bilețul paznicului și am intrat.

Holul era pustiu. Se auzea slab o melodie cântată la un pian dezacordat. Am deschis ușa care dădea în sală și am văzut că luminile se micșoraseră deja. Am așteptat să mi se obișnuiască ochii cu întunericul, simțind o mare ușurare când, în cele din urmă, l-am recunoscut pe Will pe rândul al șaselea. Ieșea ușor în evidență, având în vedere că se tot sucea și se uita în jur.

Evident că după mine se uita.

Dădu cu ochii de mine și-mi făcu semn cu mâna.

– De ce-ai întârziat atâta? mă întrebă el.

– Am așteptat o groază afară, i-am răspuns. Unde ai fost?

Înainte de a primi vreun răspuns, Smiorcăilă, însoțit de un alt băiat, își făcu apariția pe culoar.

– Fă-ne și nouă loc! zise Smiorcăilă, ușor agitat. Mi-am tras genunchii într-o parte ca să le fac loc să treacă. Cel de-al doilea băiat își scoase pălărioara de tweed în timp ce se strecura pe lângă mine, așa că am avut ocazia să recunosc trăsăturile palide și trase ale altuia dintre frații lui Will... Șoricilă. Avusesem ocazia să ne intersectăm scurt la bordul navei *Dreadnought* în niște circumstanțe nu tocmai plăcute. Cu toate acestea, înclină din cap spre mine, în semn de salut.

– Cum ai intrat aici? i-am șoptit lui Smiorcăilă.

Se uită spre Will, care avu grijă să-mi evite privirea.

– Am folosit o intrare laterală, domnișoară. Acum, liniște. Spectacolul e gata să înceapă.

Chiar în clipa aceea, pianul începu să se audă mai tare, devenind supărător.

Cortina se dădu la o parte. M-am instalat cât am putut mai bine în scaunul cu husa roasă și deloc confortabil, hotărâtă să mă distrez.

Pe scenă se vedeau doi palmieri artificiali, o piramidă care părea făcută din hârtie lipită – papier-mâché – și vreo șase torțe aprinse. În centrul scenei se afla un sarcofag. Muzica încetă, iar în teatru se așternu o asemenea liniște, încât puteai auzi șuieratul lămpilor cu gaz. Încet, capacul sarcofagului începu să se deschidă. Se trânti într-o parte cu o bufnitură, apoi, din adâncul acestuia, începu să se ridice un personaj.

– Marele Awi Bubu! se auzi o voce intonând de undeva de dincolo de scenă... va săvârși acum numere incomparabile de magie egipteană. Aceste vrăji sunt foarte vechi și periculoase, iar spectatorii sunt sfătuiți să asculte întocmai sfaturile magicianului pentru a evita vreun accident nefericit.

Magicianul era un individ slăbănog, ridat, care arăta într-adevăr ca unul care provenea din strămoși egipteni. Era chel și avea capul mare. Purta o pereche de ochelari de sârmă pe vârful nasului ce aducea cu un clonț, făcându-l să semene cu un pui de pasăre foarte bătrân. Purta o tunică de in alb cu un guler multicolor, ce aducea vag cu un veșmânt egiptean antic.

– Marele Awi Bubu! se auzi o voce de undeva din afara scenei.

Se apropie de un coș aflat în partea din față a scenei. Will mă înghionti în coaste.

– Fii atentă acum, șopti el.

– Dar chiar sunt atentă, i-am șoptit eu ca răspuns. Ce și-o fi închipuit el, că stăteam acolo cu ochii închiși?

Awî Bubu scoase un instrument ce semăna cu un flaut din faldurile mantiei lui și începu să cânte o melodie stranie, fascinantă. Se așeză încet în fața coșului și își încrucișă picioarele. După alte câteva note ale cântecului, capacul coșului începu să se ridice. Coșul se clătină ușor, apoi se răsturnă într-o parte.

– Trebuie să păstrați liniște desăvârșită! am fost anunțați pe un ton foarte scăzut. Orice zgomot brusc ar putea duce la un dezastru.

O clipă mai târziu, o formă mică, neagră își făcu apariția la buza coșului. Ezită o clipă, apoi țâșni afară și se îndreptă rapid spre magician. Urmară mai multe asemenea forme. Scorpioni... zeci de scorpioni. M-a apucat tremuratul când i-am văzut urcându-se pe picioarele lui Awî Bubu, apoi pe piept și brațe. Unul chiar i se strecură pe gât și i se așeză în creștetul capului, aidoma unei pălării sinistre. În tot acest timp, magicianului nu i se clintini măcar un mușchi, cu excepția celor pe care-i folosea ca să cânte la flaut.

În timp ce toată audiența urmărea spectacolul cu respirația tăiată, în fundul sălii se produse agitație.

– Hei! Nu puteți intra fără bilet!

Mi-am sucit gâtul să văd ce se întâmplă și am zărit doi bărbați, înveliți în mantale ample, înaintând pe culoar și uitându-se la fețele spectatorilor. Alți scorpioni! Umani, de data aceasta.

M-am făcut mică pe scaun, am apucat pălăria lui

Smiorcăilă, pe care mi-am îndesat-o pe cap, încercând să nu mă gândesc la păduchii de pe ea. Mi-am ținut respirația, sperând că Gerton și Fell n-o să mă vadă.

Muzica stranie alese să se oprească tocmai în clipa aceea, cu un zăngănit.

Cei doi scorpioni umani se opriră brusc pe culoar, așa că au fost prinși din urmă de paznici. În timp ce erau scoși afară din teatru, Awi Bubu deschise ochii și, cu o grație surprinzătoare, se ridică în picioare, cu toți scorpionii agățați de el. Spectatorii rămaseră cu respirația tăiată.

Lângă mine, Will tremura puternic.

– Ce scârbos, zise el.

– Trebuie să fie o șmecherie la mijloc, i-am răspuns eu tot în șoaptă. Scorpionii au otravă mortală, probabil că le-a scos acele.

Will îmi aruncă o privire.

– Mereu încerci să strici suspansu', don'șoară?

Înainte de a apuca să dau vreo replică, am simțit un ghiont în coaste.

– Dă-mi pălăria înapoi, don'șoară, te rog.

– Scuze, am răspuns eu, întinzându-i pălăria lui Smiorcăilă.

– Șt! Am auzit pe cineva șușuind nemulțumit în spatele nostru.

M-am încruntat, dar am fost scutită de la a da o replică de reizbucnirea sacadată a unor acorduri muzicale. Scorpionii își schimbă direcția și începură să se desprindă de pe trupul magicianului. Totuși, în loc să se îndrepte înapoi spre coș, porniră spre muchia scenei. Se auzi țipătul unei femei și toți spectatorii se traseră înapoi în

– Liniște, acum! ne reaminti vocea prezentatorului. Sigur nu vreți să provocați fiarele cu care lucrează magicianul.

Întreaga audiență, eu nefăcând excepție, își țină răsuflarea când scorpionii ajunseră pe muchia scenei. Într-un final, fluturată pentru ultima oară din cozi și o luară fojgăind înapoi spre coș.

Spectatorii răsuflară oarecum ușurați când magicianul se duse să-i închidă la loc în coș. Înainte de a termina această treabă, din interiorul piramidei se auzi un bubuit puternic. După alte două bubuituri, se sfărâmă ceva care se prăbuși apoi pe scenă. Am scos cu toții un oftat de mirare când am văzut o mumie apărând greoi pe scenă. I-am aruncat o privire lui Will, care se uita cu ochii cât cepele. Acum, serios! Se vedea clar că era vorba despre un om înfășurat în fâșii de pânză, încercând să semene cu o mumie. Oare cât de naivi puteau fi oamenii? N-ar fi putut fi păcăliți dacă ar fi văzut vreodată o mumie în realitate. Mai ales dacă ar fi avut neșansa de a vedea o mumie reală deplasându-se, așa cum mi se întâmplase mie. Cu greu mi-am stăpânit un fior.

– E înfiorător, nu-i așa, don'șoară? șopti Will, interpretând greșit tremurul meu, crezând că are de-a face cu ce se petrecea pe scenă. Ca să nu-i stric plăcerea, am răspuns doar:

– Fascinant. (Fascinant e un cuvânt așa de simpatic... cuprinde o mulțime de posibilități.) Mumia se deplasă cu pași târșâiți încoace și încolo pe scenă, fiind salutată cu exclamații de mirare din partea audienței. Apoi mumia se

opri, de parcă atunci ne-ar fi observat pentru prima oară. Lent și cu mult dramatism, începu să se apropie legănat de marginea scenei, de parcă ar fi vrut să coboare de pe ea și să vină printre noi.

– Se pare că Awi Bubu nu mai poate controla mumia, anunță prezentatorul cu sufletul la gură. Haideți acum, repede, aruncați-i doi bănuți, până nu-i prea târziu! Numai banii o mai pot opri!

O, asta-i chiar culmea! Ce șmecherie mai era și asta? Nu foarte convinși, câțiva spectatori aruncară câțiva bănuți. I-am zărit cu coada ochiului pe Will, Șoricilă și Smiorcăilă aruncând fiecare câte ceva în direcția mumiei. Atunci am început să mă înfurii. Will și frații lui erau așa de săraci, ca majoritatea celor care intraseră în epava asta de teatru. Oare cum îndrăznea conducerea teatrului să încerce să stoarcă și mai mult de la spectatorii aceștia care-și câștigau așa de greu bănuții?

În cele din urmă, de parcă ar fi fost alungată de monede, mumia se retrase în piramidă. Spectatorii se așezară la locurile lor, iar eu am început să mă foiesc pe scaun. Luminile torțelor scăzură în intensitate și doi asistenți, costumați în sclavi egipteni, ieșiră în fugă pe scenă. În timp ce instalau niște cărămizi, Awi Bubu se apropie de unul dintre cei doi palmieri falși și scoase un lighean de bronz din spatele lui.

– Pentru următorul număr impresionant de magie al lui Awi Bubu, avem nevoie de un voluntar din public. Cine se oferă?

Ca niște hopa-mitică cu arcurile stricate, Will, Smiorcăilă și Șoricilă țâșniră în picioare, cu mâinile